

EUROOPA KOHTU OTSUS
28. aprill 1998*

Kaupade vaba liikumine – EÜ asutamislepingu artiklid 30 ja 36 – Teises liikmesriigis tehtud ravikulude hüvitamine – Pädeva kassa eelnev luba – Prillide ostmine

Kohtuasjas C-120/95,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EÜ asutamislepingu artikli 177 alusel esitatud conseil arbitral des assurances socialesi (Luksemburg) eelotsusetaotlus, millega soovitakse saada nimetatud kohtus pooleliiolevates vaidlustes järgmiste poolte vahel:

Nicolas Decker

ja

Caisse de maladie des employés privés,

eelotsust EÜ asutamislepingu artiklite 30 ja 36 tõlgendamise kohta,

EUROOPA KOHUS

koosseisus: president G. C. Rodríguez Iglesias, kodade esimehed C. Gulmann ja H. Ragnemalm (ettekandja), kohtunikud G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch ja P. Jann,

kohtujurist: M. G. Tesauro,

kohtusekretär: peametnik D. Louterman-Hubeau,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

- Nicolas Decker, esindajad: advokaadid Andrée Braun ja Serge Wagner, Luksemburg,
- Luksemburgi valitsus, esindaja: sotsiaalministeeriumi esimese järgu sotsiaalkindlustusinspektor Claude Ewen,
- Belgia valitsus, esindaja: välisasjade, väliskaubanduse ja arengukoostöö ministeeriumi haldusdirektor Jan Devadder,
- Saksamaa valitsus, esindaja: liitvabariigi majandusministeeriumi kõrgem ametnik Ernst Röder,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

- Hispaania valitsus, esindajad: ühenduse õiguse ja asutustevahelise koordineerimise peadirektor Alberto Navarro González ja riiklik esindaja Gloria Calvo Díaz,
- Prantsusmaa valitsus, esindajad: välisministeeriumi õigusosakonna talituse juhataja Catherine de Salins ja sama talituse välisasjade sekretär Philippe Martinet,
- Madalmaade valitsus, esindaja: õigusnõunik Adriaan Bos,
- Ühendkuningriigi valitsus, esindajad: Treasury Solicitor's Departmenti ametnik Lindsey Nicoll, keda abistas *barrister* Philippa Watson,
- Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: õigusnõunik Hendrik van Lier ja liikmesriigi lähetatud ametnik õigustalituse juures Jean-Francis Pasquier,

arvestades kohtuistungil ettekannet,

olles 2. juuli 1996. aasta kohtuistungil ära kuulanud suulised märkused, mille esitasid Nicolas Decker, esindaja: Serge Wagner, Caisse de maladie des employés privés, esindaja: advokaat Albert Rodesch, Luksemburg, Luksemburgi valitsus, esindaja: Claude Ewen, Saksamaa valitsus, esindaja: Ernst Röder, Hispaania valitsus, esindaja: Gloria Calvo Díaz, Prantsusmaa valitsus, esindaja: Philippe Martinet, Ühendkuningriigi valitsus, esindaja: Philippa Watson ja komisjon, esindaja: Jean-Francis Pasquier,

olles 16. septembri 1997. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1. Conseil arbitral des assurances esitas 5. aprilli 1995. aasta otsusega, mis saabus Euroopa Kohtusse sama aasta 7. aprillil, EÜ asutamislepingu artikli 177 alusel eelotsuse küsimuse EÜ asutamislepingu artiklite 30 ja 36 tõlgendamise kohta.
2. See küsimus kerkis Luksemburgi kodaniku Nicolas Deckeri ja Caisse de maladie des employés privés (edaspidi „caisse”) vahelise vaidluse raames, mis käsitles Luksemburgi silmaarsti retsepti alusel Arloni (Belgia) optikult ostetud korrigeerivate klaasidega prillide hüvitamise taotlust.
3. Caisse teavitas 14. septembri 1992. aasta kirjaga Nicolas Deckerit, et keeldub talle neid prille hüvitamast põhjendusel, et need olid ostetud ilma eelneva loata välismaalt.
4. Nicolas Decker vaidlustas selle otsuse, tuginedes eelkõige asutamislepingu kaupade vaba liikumist käsitlevatele sätetele. Caisse, kellele esitati vaie, jäi direktorite nõukogu 22. oktoobri 1992. aasta otsusega oma seisukoha juurde, nii et ta jättis Nicolas Deckeri avalduse rahuldamata.

5. Viimane esitas kaebuse conseil arbitral des assurances socialesile, kes jättis selle 24. augusti 1993. aasta määrusega rahuldamata.

6. Nicolas Decker vaidlustas selle määruse 8. septembri 1993. aasta kaebusega conseil arbitral des assurances socialesis, kes jättis selle 20. oktoobri 1993. aasta otsusega rahuldamata eelkõige põhjendusel, et juhtum ei ole kuidagi seotud kaupade vaba liikumisega, vaid sotsiaalkindlustusõigusega, s.t nõukogu 14. juuni 1971. aasta määrusega (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustuskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate ja nende pereliikmete suhtes [vt versiooni, mida on muudetud ja ajakohastatud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 (EÜT 1997, L 28, lk 1; ELT eriväljaanne 05/03, lk 3)].

7. Nicolas Decker esitas kassatsioonkaebuse. 12. jaanuari 1995. aasta otsusega muudeti conseil arbitral des assurances socialesi otsus ära ja tühistati, nii et kohtuasi suunati tagasi conseil arbitral des assurances socialesi, kes otsustas 5. aprilli 1995. aasta otsusega, et vaidluse suhtes kohaldatakse sotsiaalkindlustusseadustiku artiklit 60 ja Union des caisses de maladie des salariés' põhikirja artiklit 58.

8. Luksemburgi sotsiaalkindlustusseadustiku artikli 60 põhikohtuasja faktiliste asjaolude toimumise hetkel kehtinud versioon nägi eelkõige ette:

„Kindlustatutel on õigus pöörduda omal valikul arsti, hambaarsti või proviisori poole või haiglasse või meditsiinilise abipersonali esindaja poole.

Tervishoiuteenuste ja muude teenuste osutamine võib Luksemburgi Suurhertsogiriigi territooriumil olla ainult järgmiste isikute ülesandeks:

1) arstid, hambaarstid, proviisorid, haiglad, ämmaemandad ja meditsiiniline abipersonal, kellel on lubatud tegutseda sellel tegevusalal kogu Luksemburgi Suurhertsogiriigis või ühes osas sellest;

2) välisriikide arstid, keda on kutsutud konsulteerima Luksemburgi Suurhertsogiriiki raviarsti ja arst-nõustaja nõusolekul, seda kõike piiramata laiemate rahvusvaheliste kokkulepete kohaldamist.

Kindlustatud saavad siiski lasta end ravida välismaal ainult oma haigekassa nõusolekul, kui just tegemist ei ole esmaabiga välismaal juhtunud õnnetuse või haiguse korral.

Haigekassa nõusolekust ei saa keelduda, kui ravi välismaal soovivad kindlustatu raviarst ja arst-nõustaja või kui vajalik ravi ei ole Luksemburgi Suurhertsogiriigis võimalik.”

9. Prilliraamide ja korrektiivklaasidega tegelemist reguleeris põhikohtuasja asjaolude toimumise hetkel Union des caisses de maladie põhikirja artikkel 78 ja 30. juuni 1975. aasta kollektiivleping, mis sõlmiti sotsiaalkindlustusseadustiku artikli 308a alusel Union des caisses de maladie ja optikuid esindava kutseühingu vahel.

10. l'Union des caisses de maladie põhikirja artikkel 78 näeb ette:

„Prillid ja muud nägemise abivahendid jäävad haigekassa kanda kuni hindadeni ja viisidel, mis on kindlaks määratud lepingutes võid neid asendavates kohtuotsustes vastavalt sotsiaalkindlustusseadustiku artiklile 308a.

11. 30. juuni 1975. aasta kollektiivlepingus on nähtud ette, et piiramata võõrtöötajate ja muude sarnaste isikute sotsiaalkindlustust käsitlevate ühenduse ja rahvusvaheliste õigusnormide kohaldamist, kirjutavad liitunutele prille välja juhul, kui tegemist on Luksemburgis elavate isikutega, optikud, kes on kantud Luksemburgi käsitöökoja nimekirja ja kelle asukoht on Luksemburgi Suurhertsogiriigis.

12. Nende õigusnormide järgi toimus hüvitamine kindlaksmääratud summas ja selle ülempiir oli prilliraamide puhul 1600 Luksemburgi franki.

13. Mis puudutab korrektiivklaaside hüvitamist, siis hüvitamistariifid olid kehtestatud 30. juuni 1975. aasta kollektiivlepingu lisas A. Selle kollektiivlepingu artikli 12 järgi toimus lisas A kindlaksmääratud korrektiivklaaside hüvitatavate summade kohandamine üles- ja allapoole ainult firmade Zeiss ja American Optical hinnakirjade alusel.

14. Sotsiaalkindlustusseadustikku ja l'Union des caisses de maladie põhikirja muudeti oluliselt 1992. aastal. Siiski on sotsiaalkindlustusseadustiku endises artiklis 60 sätestatud põhimõtte, mille kohaselt on igasuguseks välismaal toimuvaks raviks vaja haigekassa eelnevat luba, uuesti ära toodud nimetatud seadustiku artiklis 20.

15. Mis puudutab määrust nr 1408/71, siis selle artiklis 22 on sätestatud eelkõige järgmist:
„1. Palgatöötajal või füüsilisest isikust ettevõtjal, kelle puhul on täidetud pädeva liikmesriigi õigusaktides nõutud tingimused selleks, et ta saaks õiguse hüvitistele, võttes vajadusel arvesse ka artiklit 18 ja:

...

c) kellel pädev asutus on lubanud minna teise liikmesriigi territooriumile, et saada seal tema seisundile vastavat ravi,
on õigus:

i) mitterahalistele hüvitistele pädeva asutuse nimel selle koha asutuselt, kus ta viibib või elab, vastavalt õigusaktidele, mida see kohaldab, nagu ta oleks seal liitunud, kusjuures hüvitiste maksmise kestust reguleerivad siiski pädeva riigi õigusaktid;

ii) rahalistele hüvitistele pädevalt asutuselt vastavalt õigusaktidele, mida see kohaldab. Pädeva asutuse ja viibimis- või elukoha asutuse vahelise lepingu järgi võib neid hüvitisi maksta viimane asutus esimese nimel vastavalt pädeva riigi õigusaktidele.

2. ...

Lõike 1 punktis c ette nähtud loast ei saa keelduda, kui asjaomane ravi on toodud hüvitiste hulgas, mis on ette nähtud selle liikmesriigi õigusaktidega, mille territooriumil asjaomane isik elab, ja kui seda ravi ei saa tema hetke tervislikus seisundis ja haiguse tõenäolist kulgu arvestades talle anda tähtaja jooksul, mis kulub asjaomase ravi saamiseks elukohaliikmesriigis tavaliselt.

3. Lõikeid 1 ja 2 kohaldatakse samamoodi palgatöötaja või füüsilisest isikust ettevõtja pereliikmete suhtes.

...”

16. Kaheldes, kas need õigusnormid on kooskõlas ühenduse õigusega, täpsemalt asutamislepingu artiklitega 30 ja 36, otsustas conseil arbitral des assurances sociales menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsus küsimuse:

„Kas Luksemburgi sotsiaalkindlustusseadustiku artikkel 60, mille alusel keeldub liikmesriigi A sotsiaalkindlustusasutus hüvitamast kindlustatule, kes on sama liikmesriigi A kodanik, korrektiivklaasidega prille, mille on välja kirjutanud samas liikmesriigis asetsev arst, kuid mille ta ostis liikmesriigis B asuvalt optikult, põhjendusel, et igasuguseks raviks välismaal peab sotsiaalkindlustusasutus olema andnud eelnevalt loa, on kooskõlas EMÜ asutamislepingu artiklitega 30 ja 36, sest sellega karistatakse üldiselt seda, kui eraisikud impordivad ravimeid või nagu käesoleval juhul prille teistest liikmesriikidest?”

17. Nicolas Decker ja komisjon arvavad, et liikmesriigi õigusnormid, mille alusel keeldutakse kindlustatule hüvitamast tavaliselt hüvitatavaid tooteid, kui nimetatud kindlustatul ei ole sotsiaalkindlustusasutuse eelnevat luba, kujutab endast kaupade vaba liikumise põhjendamatu piiramist.

18. Seevastu Luksemburgi, Belgia, Prantsuse ja Ühendkuningriigi valitsus väidavad esimese võimalusena, et niisugused õigusnormid, millega on tegemist põhikohtuasjas, ei kuulu asutamislepingu artiklite 30 ja 36 kohaldamisalasse, sest need käsitlevad sotsiaalkindlustust. Nad väidavad teise võimalusena, et samad asutamislepingu sätted ei keela igal juhul niisuguseid õigusnorme säilitada. Saksamaa, Hispaania ja Madalmaade valitsus jagavad seda viimast analüüsi.

19. Esitatud märkustest lähtudes tuleb kordamööda analüüsida küsimusi, mis käsitlevad kõigepealt vaba liikumise põhimõtte kohaldamist sotsiaalkindlustuse valdkonna suhtes, seejärel määruse nr 1408/71 mõju ja lõpuks nende õigusnormide kohaldamist kaupade vaba liikumise suhtes.

Vaba kohtlemise aluspõhimõtte kohaldamine sotsiaalkindlustuse valdkonnas

20. Luksemburgi, Belgia, Prantsuse ja Ühendkuningriigi valitsus väidavad esimese võimalusena, et põhikohtuasjas vaadeldavad õigusnormid, mis käsitlevad raviteenuste hüvitamist, ei kuulu asutamislepingu artikli 30 kohaldamisalasse, sest need käsitlevad sotsiaalkindlustuse erilist valdkonda.

21. Kõigepealt tuleb rõhutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei mõjuta ühenduse õigus liikmesriikide pädevust nende sotsiaalkindlustussüsteemide korraldamisel (7. veebruari 1984. aasta otsus kohtuasjas 283/82: Duphar jt, EKL 1984, lk 523, punkt 16, ja 17. juuni 1997. aasta otsus kohtuasjas C-70/95: Sodemare jt, EKL 1997, lk I-3395, punkt 27).

22. Kui neid õigusnorme ei ole ühenduse tasandil ühtlustatud, määratakse iga liikmesriigi õigusaktidega esiteks kindlaks sotsiaalkindlustusskeemiga liitumise õiguse või kohustuse

tingimused (24. aprilli 1980. aasta otsus kohtuasjas 110/79: Coonan, EKL 1980, lk 1445, punkt 12, 4. oktoobri 1991. aasta otsus kohtuasjas C-349/87: Paraschi, EKL 1991, lk I-4501, punkt 15) ja teiseks tingimused, mis annavad õiguse hüvitistele (30. jaanuari 1997. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-4/95 ja C-5/95: Stöber ja Piosa Pereira, EKL 1997, lk I-511, punkt 36).

23. Nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktides 17–25, peavad liikmesriigid siiski selle pädevuse kasutamisel järgima ühenduse õigust.

24. Nimelt on Euroopa Kohus tõdenud, et liikmesriikide sotsiaalkindlustuse valdkonnas võetud meetmete suhtes, millel võib olla mõju meditsiinitoodete turustamisele ja mis võivad otseselt mõjutada nende toodete importimise võimalusi, kohaldatakse asutamislepingu kaupade vaba liikumist käsitlevaid eeskirju (vt eespool viidatud kohtuotsust Duphar, punkt 18).

25. Järelikult ei ole asjaolu, põhikohtuasjas vaadeldavad liikmesriigi õigusnormid kuuluvad sotsiaalkindlustuse valdkonda, ei ole niisugune, mis välistaks asutamislepingu artikli 30 kohaldamise.

Määruse nr 1408/71 mõju

26. Luksemburgi valitsus leiab, et määruse nr 1408/71 artiklis 22 on kehtestatud põhimõte, mille kohaselt on igasuguseks raviks teises liikmesriigis tarvis eelnevat luba. Selle valitsuse arvates seaks välismaal osutatud teenuste hüvitamist käsitlevate liikmesriigi õigusnormide vaidlustamine kahtluse alla määruses nr 1408/71 sisalduva samasuguse õigusnormi kehtivuse.

27. Selles osas tuleb tõdeda, et asjaolu, et liikmesriigi meede võib olla kooskõlas teise õiguse sättega, antud juhul määruse nr 1408/71 artikliga 22, ei aeta seda meedet väljapoole asutamislepingus sätestatud normide kohaldamisala.

28. Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktides 55 ja 57 märkis, on lisaks määruse nr 1408/71 artikli 22 lõike 1 eesmärk see, et kindlustatu, kellel pädev asutus on lubanud minna teise liikmesriiki, et ta saaks seal oma seisundile vastavat ravi, saaks mitterahalisi haigushüvitusi pädeva asutuse nimel, kuid selle liikmesriigi õigusnormide järgi, kus neid teenuseid osutatakse, eelkõige juhul, kui võttes arvesse asjaomase isiku tervislikku seisundit, on tal vaja minna teise liikmesriiki ja seda ilma lisakulutusi tegemata.

29. Seevastu tuleb tõdeda, et kui tõlgendada määruse nr 1408/71 artiklit 22 selle eesmärgist lähtudes, ei reguleeri see sugugi teises liikmesriigis ostetud meditsiinitoodete hüvitamist liikmesriikide poolt pädevas riigis kehtivate tariifidega ning seetõttu ka ei takista seda, isegi eelneva loa puudumisel.

30. Järelikult tuleb analüüsida niisuguste liikmesriigi õigusnormide nagu põhikohtuasjas vaadeldavad kokkusobivust asutamislepingu kaupade vaba liikumist käsitlevate õigusnormidega.

Kaupade vaba liikumist käsitlevate õigusnormide kohaldamine

31. On vaja analüüsida, kas niisugused õigusnormid, millega on tegemist põhikohtuasjas, võivad otse või kaudselt, tegelikult või potentsiaalselt takistada ühendusesisest kaubandust (11. juuli 1974. aasta otsus kohtuasjas 8/74: Dassonville, EKL 1974, lk 837, punkt 5).

32. Nicolas Decker ja komisjon arvavad, et skeemi nõudmine, mille kohaselt on meditsiinitorude hüvitamiseks liitumisriigi tingimuste järgi vaja selle riigi pädeva asutuse eelnevat luba, kui tooted saadakse teisest liikmesriigist, kujutab endast kaupade vaba liikumise piirangut asutamislepingu artikli 30 tähenduses.

33. Märkusi esitanud liikmesriigid väidavad sisuliselt, et niisugused õigusnormid, millega on tegemist põhikohtuasjas, ei ole ei mõeldud kaubavoogude piiramiseks ega ole neil ka niisugune mõju, vaid nendes piirduakse sellega, et määratakse kindlaks ravikulude hüvitamise tingimused. Niisuguste õigusnormide mõju ei ole prillide importimise keeld ja need ei mõjuta ka otseselt võimalust osta neid väljastpoolt liikmesriigi territooriumi. Lõpuks ei keela see ka Luksemburgi optikutel prille ja korrektiivklaase importida teistest liikmesriikidest, neid ümber kujundada ja neid müüa.

34. Selles osas tuleb tõdeda, et põhikohtuasjas vaadeldavad õigusnormid õhutavad Luksemburgi skeemiga liitunud sotsiaalkindlustust omavaid isikuid ostma oma prille ja raame pigem Luksemburgi Suurhertsogiriigis kui teistes liikmesriikides asuvatelt optikutelt.

35. Kuigi on tõsi, et liikmesriigi õigusnormid, millega on tegemist põhikohtuasjas, ei võta kindlustatutelt võimalust osta meditsiinitorudeid teisest liikmesriigist, on siiski tõsi, et nendega seatakse selles liikmesriigis tehtud kulude hüvitamine sõltuvusse eelnevast loast ja keeldutakse niisugusest hüvitamisest kindlustatute puhul, kellel seda luba ei ole. Liitumisriigis tehtud kulude hüvitamiseks sellist luba siiski ei nõuta.

36. Niisuguseid õigusnorme tuleb pidada kaupade vaba liikumise piiramiseks, sest sellega õhutatakse sotsiaalkindlustust omavaid isikuid ostma neid tooteid pigem Luksemburgi Suurhertsogiriigist kui teistest liikmesriikidest ja järelikult on need niisugused, mis võivad pidurdada nendes riikides raamitud prillide importimist (7. mai 1985. aasta otsus kohtuasjas 18/84: komisjon vs. Prantsusmaa, EKL 1985, lk 1339, punkt 16).

37. Luksemburgi valitsus väidab siiski, et kaupade vaba liikumine ei ole absoluutne ja et põhikohtuasjas vaadeldavad õigusnormid, millega kontrollitakse ravikulutusi, mida tuleb kindlasti arvesse võtta, on seega põhjendatud.

38. Seevastu Nicolas Decker väidab, et kui tema ost oleks hüvitatud, oleks see tähendanud samasugust rahalist koormust kassa eelarvele, sest see oleks hüvitanud selle kindlas summas, mis puudutab nii optiku müüdüd raame kui ka korrektiivklaase. Et see kindel summa on kehtestatud sõltumata tegelikest kuludest, ei ole kassal objektiivset põhjust hüvitamisest keelduda, kui ost tehtu teises liikmesriigis asuva optiku juures. Õigusnorme, millega on tegemist põhikohtuasjas, ei saa niisiis põhjendada ravikulutuste kontrollimise vajadusega.

39. Selles osas tuleb märkida, et puhtalt majanduslikku laadi eesmärgid ei saa põhjendada kaupade vaba liikumise aluspõhimõtte piiramist. Ei saa siiski välistada, et sotsiaalkindlustussüsteemi rahalise tasakaalu tõsise kahjustamise oht võib olla ülekaalukas üldine huvi, mis niisugust piirangut õigustab.

40. Kuid nagu muide tunnistas Luksemburgi valitsus vastuseks Euroopa Kohtu esitatud küsimusele, tuleb tõdeda, et teistest liikmesriikidest ostetud prillide ja korrektiivklaaside hüvitamine kindlas summas mõjutab ainult sotsiaalkindlustussüsteemi rahastamist või tasakaalu.

41. Belgia, Saksamaa ja Madalmaade valitsus väitsid ka, et kindlustatute õigus kvaliteetsele ravile kujutab endast põhikohtuasjas vaadeldavate õigusaktide õigustust, milleks on rahvatervise kaitse ja mille näeb ette asutamislepingu artikkel 36. Belgia lisab, et prille peaksid tarnima isikud, kellel on seaduslikult lubatud sellel tegevusalal tegutseda. Kui teenuseid osutatakse teises liikmesriigis, on nende korraliku täitmise kontroll väga ebatõenäoline, isegi võimatu.

42. Selles osas tuleb rõhutada, et juurdepääsu reguleeritud kutsealadele ja nendega tegelemist käsitleti nõukogu 18. juuni 1992. aasta direktiividega 92/51/EMÜ täiendava tööalase koolituse tunnustamise teise üldsüsteemi kohta, millega täiendatakse direktiivi 89/48/EMÜ (EÜT L 209, lk 25; ELT eriväljaanne 05/02, lk 47) ja komisjoni 20. juuli 1995. aasta direktiivi 95/43/EMÜ, millega muudetakse direktiivi 92/51/EMÜ lisasid C ja D (EÜT L 184, lk 21; ELT eriväljaanne 05/02, lk 246).

43. See eeldab, et teises liikmesriigis asuvalt optikult ostetud prillide puhul oleksid samaväärsed tagatised nagu need, mida pakutakse, kui prille müüb liikmesriigi territooriumil asuv optik (ravimite ostu kohta teisest liikmesriigist vt 7. märtsi 1989. aasta otsust kohtuasjas 215/87: Schumacher, EKL 1989, lk 617, punkt 20, ja 8. aprilli 1992. aasta otsust kohtuasjas C-62/90: komisjon vs. Saksamaa, EKL 1992, lk I-2575, punkt 18).

44. Lisaks tuleb rõhutada, et põhikohtuasjas toimus prillide ostmine silmaarsti retsepti alusel, mis tagab rahvatervise kaitse.

45. Sellest tuleneb, et niisugused õigusnormid, mida kohaldatakse põhikohtuasjas, ei ole õigustatud rahvatervise põhjustega, mille eesmärk on tagada teisest liikmesriigist saadud meditsiinitoodete kvaliteet.

46. Selles olukorras tuleb vastata, et liikmesriigi õigusnormid, mille alusel keeldub liikmesriigi sotsiaalkindlustusasutus hüvitamast kindlustatule kindlas summas teises liikmesriigis asuvalt optikult ostetud korrektiivklaasidega prille põhjendusel, et iga meditsiinitoote ostmiseks välismaalt peab olema eelnev luba, on vastuolus asutamislepingu artiklitega 30 ja 36.

Kohtukulud

47. Euroopa Kohtule märkusi esitanud Luksemburgi, Belgia, Saksamaa, Hispaania, Prantsusmaa, Madalmaade ja Ühendkuningriigi valitsuse ning komisjoni kohtukulusid ei

hüvitata. Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus liikmesriigi kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse nimetatud kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS,

vastates conseil arbitral des assurances socialesi 5.aprilli 1995. aasta otsusega esitatud eelotsuse küsimus, otsustab:

Liikmesriigi õigusnormid, mille alusel keeldub liikmesriigi sotsiaalkindlustusasutus hüvitamast kindlustatule kindlas summas teises liikmesriigis asuvalt optikult ostetud korrektiivklaasidega prille põhjendusel, et iga meditsiinitoote ostmiseks välismaalt peab olema eelnev luba, on vastuolus asutamislepingu artiklitega 30 ja 36.

Rodríguez Iglesias

Gulmann

Ragnemalm

Mancini

Moitinho de Almeida

Kapteyn

Murray

Edward

Puissochet

Hirsch

Jann

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 28. aprillil 1998 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias